Λίγες ακόμα λέξεις και εικόνες, μετά πρώ τη αναφορά για το καλοκαίρι του '16. Το οποίο, ό χι μόνο κλιματικά αλλά και συναισθηματικά, μας γυρνά την πλάτη.

Τώρα, που τα σακίδια και οι σελίδες των βιβλίων, θα πρέπει να περιμένουν μερικούς μήνες για ξασυναντήσουν κόκκους άμμου.

Αργά το απόγευμα της δεύτερης μέρας του Ιουλίου. Κυπαρίσσι. Η κυρία μιας ηλικίας με δεμένο το δεξί της πόδι, απότοκο κάποιας ταλαιπωρίας, κάθετε στη σκιά, κοιτώντας την παραλία. Στο προσήλιο κομμάτι της ακρογιαλιάς, οι νεότεροι χαίρονται το καλοκαίρι, χωρίς καν να έχουν αντιληφθεί την ύπαρξη της. Η πινακίδα με την επιγραφή «απαγορεύεται η αμμοληψία», παράγωγο μιας, μάλλον, ανεξέλεγκτης δόμησης.

Μέσα Ιουλίου. Καρυές Λακωνίας. Προχωρημένο απόγευμα. Στα όρια του νομού με την Αρκαδία, στους πρόποδες του Πάρνωνα, είχε την τύχη πολλών Ελληνικών χωριών. Ισοπεδώθηκε τρεις φορές. Την πρώτη το 368 π.χ. όταν διέπραξε το «σφάλμα» να συμμαχήσει με τους Θηβαίους. Οι Λακεδαιμόνιοι δεν ήταν από εκείνους που θα το άφηναν να περάσει έτσι.

Για τη δεύτερη φρόντισε ο Ιμπραήμ, το 1826. Τουλάχιστον αυτός ήταν αλλόθρησκος και αλλοεθνής. Επέρασε δυο φορές. Μια τον Μάιο και επειδή είχε αφήσει εκκρεμότητες, ξαναπέρασε μέσα στον Αύγουστο για να ισοπεδώσει ότι τυχόν είχε μείνει όρθιο. Το όνομα που έφερε τότε το χωριό ήταν Αράχωβα.

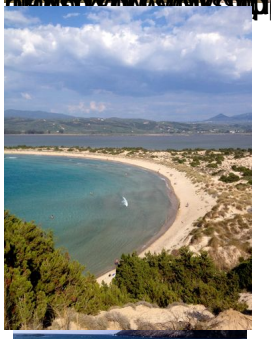
Το τελευταίο χτύπημα το έδωσαν οι συνήθεις ύποπτοι, οι Γερμανοί, στον όχι και τόσο μακρινό Μάρτιο του 1944. Με την λεπτότητα που τους διακρίνει, άφησαν πίσω τους 300 σπίτια καμμένα ή κατεστραμμένα και εννέα νεκρούς. Η σεπτή τελετή ολοκληρώθηκε με κηδείες και θρήνο.

Στις μέρες μας, το χωριό, επιχειρεί να κρατήσει τους 950 κατοίκους του, με τον Τουρισμό. Δεκαεννέα αιώνες νωρίτερα, ο περιηγητής και γεωγράφος Παυσανίας θα σημείωνε: *«τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Ἀκάρυαι καὶ ἄγαλμα ἕστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος: χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἱστᾶσι καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις»*

ΣΥΚΑ
ΚΛΕΜΜΕΝΑ
ΣΕ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

